

Estapé respon

El tripartit fa venir mal de ventre

Mercat i política

Muriel Casals

Fabián Estapé

—Les borses han caigut per un rumor sobre l'economia espanyola. Es va fer córrer que hauria de demanar 280.000 milions d'euros, seguint els passos de Grècia. Aquest rumor té cap fonament?

—No. En tot cas, encara no hi ha fonament, però a la vida tot país i tota persona poden necessitar un crèdit urgent. Jo m'estaré molt d'assegurar que mai no n'hauré de menester cap. Zapatero proclama un estat d'opulència que no té sentit, ha de ser més prudent. Aquest rumor ha sortit de París i de Berlín.

—Zapatero va dir que a “Espanya no hi ha crisi” i, un any i mig després, l'estat espanyol es trobava submergit en una crisi profunda i no havia mogut ni un dit. L'economia espanyola podria començar a trobar-se en risc com Grècia?

—Tampoc, perquè ara recupera capacitat de decisió Miguel Ángel Fernández Ordóñez des de la hisenda pública. Jo crec que aquest home anirà donant forces a l'economia perquè s'aixequi, sense poder caminar ni córrer gaire, és clar.

—Angela Merkel ha guanyat el torcebraç a Sarkozy per al lideratge a la UE?

—Qui guanya el torcebraç a la UE és l'economia alemanya, la capacitat de crear nous mercats i la consciència que la inflació no porta a cap fi positiu. I la senyora Merkel, no és que l'admiri gaire, però certament cada vegada actua més en política europea aprofitant el pes que té Alemanya.

—Zapatero és pres en consideració a la UE? Fa la sensació que els sis mesos de presidència passaran sense pena ni glòria.

—Ni se'l miren. Zapatero va dir a Barcelona, poc abans de les eleccions espanyoles, que els catalans havien de saber que tot estatut aprovat pel Parlament tindria el seu suport íntegre. Doncs ja es veu que aquest senyor és un gran enganyador. I a Europa ja saben que Zapatero viu només d'il·lusions. La premsa italiana ja parla de la “fascinació perduda” de Zapatero...

—Professor Estapé, fa unes setmanes definíu Jordi Hereu de “bleda podrida” que perjudica el país. Per què no us agrada l'alcalde del PSC?

—Senzillament perquè no hi és. Així com Joan Clos va fer el Fòrum, l'Hereu és una barreja de Maragall i de Trias, i aquesta combinació és un còctel espès i difícil de pair. Hereu s'ha inventat un final galdós per a la seva carrera, els Jocs Olímpics d'Hivern, alhora que empenya els socialistes aragonesos.

—És l'única bleda podrida que, a parer vostre, té Catalunya?

—En Luigj, l'empresari estrella del cas *Pretòria*. Pel que fa a polítics en actiu, no en detecto més, de bledes podrides, tot i que, segons com, el senyor Carretero comença a ser-ho, i fins i tot el senyor Puigceró, que s'ha dedicat massa de pressa al sepeli del senyor Carod-Rovira. Encara no l'han de donar per mort, en Carod.

—L'Ajuntament de Barcelona pot estar molt disputat el 2011. Veieu Hereu reva- lidant l'alcaldia?

—Si guanya l'Hereu, jo canvio de país!

—Hi ha qui diu que Jordi Portabella (ERC), té molt d'interès a promoure un pacte nacional a Barcelona. Quines expectatives augureu a aquest hipotètic tàndem?

—Un pacte CiU-ERC seria encara més espès.

—Si PSC, ERC i ICV tornessin a sumar, creieu que reeditarien el tripartit?

—Valdria més oblidar-ho, això del tripartit, perquè a la gent li ve un mal de ventre fort si els parlen d'un tercer tripartit, més encara si hi ha en Saura i en Baltasar.

La vaga Pullman

El primer de maig d'enguany no serà recordat per les manifestacions dels treballadors. Probablement, el context de crisi econòmica anima més a la prudència que no pas a la reivindicació.

Però un dia que és al calendari per a celebrar els èxits obtinguts per la llarga lluita sindical en favor de millors condicions de treball —començant per la limitació de la jornada laboral a vuit hores— és un bon pretext per a recordar alguns episodis de la història de les relacions industrials.

Podem, per exemple, reflexionar sobre com accions iniciades en defensa dels drets dels treballadors han fet possible la incorporació d'iniciatives privades al servei del bé comú. Aquest va ser el cas de les actuacions sindicals i polítiques derivades de la *vaga Pullman*.

El mes de maig del 1894, 3.000 treballadors de l'empresa Pullman, nom de l'inventor i fabricant dels vagons llit, van començar una protesta que el mes de juny ja era seguida per 125.000 obrers d'empreses ferroviàries que van paralar el trànsit de l'oest de Chicago.

El motiu de la vaga va ser que, arran de les dificultats econòmiques d'aquell moment, el senyor Pullman va prendre la mesura de rebaixar el salari dels seus treballadors però, en canvi, va mantenir el preu del lloguer dels habitatges de la ciutat obrera creada per la seva empresa. El conflicte va prendre una extensió nacional i va ser acabat per les tropes federals.

Repressió, certament, però també imposició de seny per part de l'administració americana, que va ordenar a Pullman que cedís la propietat de les cases al municipi. Ara Pullman és un barri de la ciutat de Chicago.